

членъ на четата и по единъ подаръкъ отъ притежателитѣ на сѣитбитѣ.

Загорцитѣ почти всѣкога водятъ съ себе си и по единъ гайдаръ, който свири, щомъ почнатъ жътваркитѣ нѣкоя нова нива. Посвири ли малко, той прѣстава, и захваща да жъне като другитѣ.

Освѣнъ гайдата, загорцитѣ иматъ и пѣснитѣ, които да ги разтушаватъ. Въ тия свои пѣсни тѣ не сж много нѣжни за Романия, дѣто ходятъ да печелятъ. Тѣ я наричатъ „пуста, равна Романия“ и, като искатъ да я опишатъ, не се скжпятъ съ чернитѣ краски. Чуйте, напримѣръ, слѣдущата пѣсень, която тѣ пѣятъ, кога се връщатъ:

Романія пуста остана,
О'гнь я изгориль,
Тръни я сбирасли,
Вода я обитеклѧ,
Пожаръ я пожариль,
Драгомѧне, драгомѧне!

Още по-интересни отъ економическа точка на зрѣние, ми се видятъ сдружаванията на нашитѣ дюлгери. Азъ нѣмамъ точни свѣдѣния относително до дюлгеритѣ изъ Срѣдна България. Но колкото за македонскитѣ дюлгери, тѣхнитѣ сдружавания много приличатъ на сдружаванията на лѣсковскитѣ градинари. И тѣхнитѣ дружини или чети състоятъ отъ 10, 15 до 20 души. И тѣхнитѣ главатари се наричатъ майстори. И тѣ сж странствуещи, като градинаритѣ, защото посѣщаватъ не само всичкитѣ македонски градове, но и много мѣста въ България, Сърбия и дори Ромжния. И най-послѣ и най-главно, и тѣхниятъ майсторъ взима 2 дѣла, а останалитѣ по 1, $\frac{3}{4}$ и $\frac{1}{2}$ дѣлъ. По-долу отъ половинъ дѣлъ почти никога не се срѣща. Разликата между тѣхъ и градинаритѣ състои въ вида на работата и въ врѣмето на работенето. Градинаритѣ почватъ въ мартъ, а свършватъ въ ноември. Македонскитѣ дюлгери, които излизатъ най-много отъ Крушево, Паланка и Дебърско (особено отъ Дебъръ, Галичникъ, Росоки, Тресонче, Селци, Гари и Осои), почватъ на Димитровъ-день (27 октомври), а свършватъ по Гергьовъ день (23 априлъ), защото въ Македония, по причина на горещината, лѣтѣ не може да се работи. Въ началото на октомври четата се съставя и тръгва за мѣстоназначението си. Тука тя поразпитва за зданията,